

[Jensen (Gørding).]

ved dets Stillen Forslag om forhøjet Alkoholbeskatning — føle sig beføjet til et Fremstød paa dette Omraade? Jeg undlader i hvert Fald ikke ved denne Lejlighed ogsaa at opfordre den dertil. Denne Lov kan maaske forhindre disse arveligt belastede i at formere sig og derved forøge disse ulykkelige Antal her i Landet, men fra den sunde Del af Samfundet vil der jo vedblivende komme et betydeligt Kontingent, i hvert Fald saa længe man ikke fjerner den væsentlige Aarsag til disse Lidelser, og det er nu engang fastslaaet af Sagskundskaaben, at det er Alkoholmisbrug.

Det forekommer mig derfor, at hvis der skal være Mening i Tingene, burde man samtidig med Lovens Gennemførelse sætte kraftigt ind fra Regering og Rigsdag for at fjerne denne væsentlige Aarsag. For den, der med Alvor har fordybet sig i Retslægeraadets udførlige og dygtige Redegørelse — selv om Undersøgelserne kun strækker sig over en 5-aarig Periode —, har den været i den Grad overbevisende om Lovens Rigtighed, at jeg for mit Vedkommende varmt anbefaler Lovforslagets Vedtagelse i omtrent uændret Skikkelse. Ganske vist hører jeg i Dag en Røst, der advarer; men var det nu ikke klogere, om denne Mand advarede Samfundet og Befolkningen mod Aarsagsvolderen til hele Misæren? I de fleste Tilfælde altsaa Alkoholmisbrug. Den højtærede Dommer tænker ikke herpaa, men derimod paa, at Loven vist er grundlovsstridig. Hvad er snart ikke grundlovsstridigt i dette Land!

Hvis det danske Samfund ikke skal gaa til Grunde, maa det styrke Racehygiejnen; denne maa gennemføres og gennemføres rationelt og hurtigt. Antallet af disse ulykkelige er i stærk Stigning, og hvis disse arveligt belastede ikke forhindres i at forplante sig, vil ikke alene Byrden for Samfundet blive saa stor, at den ikke kan bæres økonomisk, men den aandelige Standard vil sænkes ned.

Jeg skal afholde mig fra yderligere Uddybning af Sagen. Emnet er jo af en noget delikat Natur og egner sig derfor bedst til nærmere Drøftelse i et Udvalg. Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Bindsløv: Enkelte af de foregaaende Talere har beskæftiget sig med Lovforslagets Enkeltheder, og jeg skal derfor for mit Vedkommende ikke fordybe mig i Lovforslagets Detailler, og det saa meget mindre

som det Synspunkt, jeg ønsker at gøre gældende under denne Drøftelse, ikke er af teknisk, men af principiel Art. Jeg fremsætter mine principielle Betragtninger med ringe Haab om at blive hørt, da det jo turde være ganske klart, at efter de faldne Udtalelser har en Lovgivning som denne de allerstørste Udsigter til at blive gennemført. Ikke desto mindre ønsker jeg at fremsætte disse Betragtninger, om ikke for andet saa for, at en senere historisk Bedømmelse kan tage dem med i Betragtning og erindre sig, at advarende Røster har løftet sig ogsaa ved denne Lejlighed.

Da vi i Rigsdagssamlingen 1928—29 havde det første spæde Forslag om Adgang til Sterilisation og Kastration til Behandling i dette høje Ting, forudsagde jeg, at dette Skridt kun var en Begyndelse, og at man efter kortere eller længere Tids Forløb vilde gaa videre, og selv om jeg i og for sig ikke betragtede de Foranstaltninger, der blev mulige efter den første Lov, som alt for vidtgaaende, saa det kunde forfærde i større Omfang, maatte jeg netop af Hensyn til de Skridt, som jeg vidste maatte og vilde følge efter, rejse den principielle Protest allerede ved dette lille Lovforslags første Behandling. Jeg har jo faaet Ret i mine Betragtninger. Det har vist sig, at den første Lov har været Springbræt for videregaaende Foranstaltninger, og ikke alene er vi gaaet videre med Hensyn til Adgangen til Sterilisation, men med det foreliggende Lovforslag gaar vi et betydeligt Skridt videre med Adgangen til Kastration, idet ikke blot selve Adgangen udvides, men der aabnes endogsaa Mulighed for en tvungen Kastration.

De principielle Synspunkter, jeg har at fremføre, er væsentligt de samme, som jeg allerede i 1929 fremførte i dette høje Ting og under Udvalgsarbejdet. Jeg maatte naturligt tage mit Udgangspunkt i den instinktive Modvilje, normale Mennesker maa føle over for Indgreb af den Art. Jeg haaber ikke, det vil genere det høje Ting, at jeg endnu en Gang nævner Landsdommer Skadhages Kronik — vi har jo alle paa Række nævnt denne Artikel. Jeg synes, det er værd at mærke sig, at ikke mindst denne Personlighed, som jeg ikke paa Forhaand vilde mistænke for at staa paa, hvad man med et misbrukt Udtryk kalder den reaktionære Side af Tankegangen, rejser Spørgsmaalet om, hvorvidt det Skridt, som nu skal foretages ud i tvungen Kastration, ikke er et Tilbageskridt i Retning af Middelalder, om det ikke er at forlade de humanistiske Idealer, som Tiden ellers har svoret til. Hvad der er de humanistiske Idealer, er jo